

Sygn. akt II Ka 519/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Artymiak (spr.)

Sędziowie: SSO Dariusz Zrębiec

SSR del. do SO Anna Romańska

Protokolant: protokolant Aleksandra Baczyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie – Marioli Zarzyki - Rzucidło oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Sp. z o. o. (...) z siedzibą w R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2014 r.

sprawy **L. M., G. S.** oraz **M. M.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońców oskarżonych M. M. i G. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 13 marca 2014 r., sygnatura akt II K 1181/12

I. **utrzymuje** w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

II. **zwalnia** oskarżonych M. M. i G. S. od obowiązku zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami w tym zakresie oraz kosztami procesu związanymi z apelacją oskarżyciela publicznego **obciąża** Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 519/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 13 marca 2014 r., (sygn. akt II K 1181/12) uznał:

1) **A. O.** za winnego popełnienia czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 8.000 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

2) **G. S.** za winnego popełnienia czynu zabronionego:

a) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z A. O. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 8.000 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

b) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz M. M. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 6.058,56 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

c) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 roku w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. M. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 14.618,79 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

d) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od kwietnia 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. i M. M. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 6.285,30 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki jako 10 zł;

e) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. i M. M. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 27.761,40 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

f) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od lipca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z D. K. i M. M. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 10.105,44 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

g) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z R. K. i M. M. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 14.000 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu G. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł., przy czym na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

3) **M. M.** za winnego popełnienia czynu zabronionego:

a) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 6.058,56 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

b) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z T. G. i G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 14.618,79 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

c) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od kwietnia 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. i G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 6.285,30 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki jako 10 zł;

d) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 roku w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. i G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 27.761,40 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

e) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od lipca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 roku w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z D. K. i G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 10.105,44 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

f) z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegającego na tym, że oskarżony od marca 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z R. K. i G. S. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 14.000 zł Sp. z o.o. (...) z/s w R. wprowadzając w błąd pracowników tej spółki co do wagi dostarczonego do skupu złomu.

Za tak przypisany czyn Sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł;

Na podstawie 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 10 zł, przy czym na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Ponadto, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych G. S. i M. M. solidarnie do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonego Sp. z o.o. (...) z/s w R. kwoty 78.829,49 zł, a także oskarżonych G. S. i A. O. solidarnie do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonego Sp. z o.o. (...) z/s w R. kwoty 8.000 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonych wobec oskarżonych A. (...) kar łącznych grzywny rzeczywiste okresy pozbawienia wolności od dnia 5 grudnia 2011 r. do dnia 7 grudnia 2011 r.

Natomiast, na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonych G. S. i M. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwotach po 690 zł, a od A. O. w kwocie 470 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego **Ł. M.** od popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, a który miał polegać na tym, że oskarżony w okresie od 1 stycznia 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz G. S., wprowadzając w błąd pracowników f-my (...) Sp. z o.o. przy sprzedaży dostarczonego do skupu złomu co do jego wagi i rodzaju w postaci: aluminium o wadze 275,3 kg, brązu o wadze 40 kg, miedzi o wadze 193,5 kg, stali o wadze 661 kg, mosiądzu o wadze 16 kg, silników elektrycznych o wadze 21 kg, akumulatorów o wadze 102 kg oraz chromoniklu o wadze 60 kg, przy czym fakt dostarczenia w/w złomu nie miał miejsca przez co doprowadził Sp. z o.o. (...) z/s R., ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9.087,84 zł, kosztami procesu w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył oskarżyciel publiczny w części – na niekorzyść oskarżonego Ł. M., obrońca oskarżonego G. S. oraz obrońca oskarżonego M. M..

Prokurator zaskarżając wyrok w części - na niekorzyść oskarżonego Ł. M., zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż Ł. M. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym wyjaśnienia oskarżonego A. O., wyjaśnienia złożone przez Ł. M. prowadzą do wniosku, iż oskarżony Ł. M. swym działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego wart. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

W konsekwencji Skarżący wnosił o uchylenie wyroku w części dotyczącej Ł. M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie.

Obrońca oskarżonego G. S. w wywiedzionej apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia:

1) art. 5 § 2 kpk, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, mianowicie przyjęcie, że wersja zdarzeń przedstawiona przez oskarżonego nie zasługuje na wiarę w całości, a zeznania świadków, pomimo znaczących rozbieżności, zasługują na uwzględnienie w zakresie sprawstwa oskarżonego, jak i wysokości przypisanego mu obowiązku naprawienia szkody,

2) art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów, jak i wyjaśnień oskarżonego G. S., bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego tj. uznanie, że jego wyjaśnienia są niewiarygodne, natomiast zeznania świadków m.in. M. P., D. K., Ł. T., Ł. S. oraz T. G. zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności w zakresie sprawstwa oskarżonego G. S. oraz ustalenia – poprzez przyjęcie za podstawę do wyliczenia – zakresu i wysokości obowiązku naprawienia szkody, co doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na zasadzie art. 46 § 1 kk przez oskarżonego G. S. wspólnie z oskarżonym M. M. na rzecz pokrzywdzonej sp. z o.o. (...) z/s w R. kwoty 78.829,49 zł, jak i wspólnie z A. O. na rzecz pokrzywdzonej sp. z o.o. (...) z/s w R. kwoty 8.000 zł.

W oparciu o powyższe Skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu Rejonowego **obrońca oskarżonego M. M.** zaskarżył w części traktującej o winie i karze oskarżonego M. M., zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku:

a) w zakresie dotyczącym czynów opisanych w pkt X, XI, XII, XIII, XIV, XV zaskarżonego wyroku polegający na niesłusznym uznaniu jakoby oskarżony M. M. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wprowadzał w błąd pracowników firmy (...) Sp. z o.o. podczas sprzedaży dostarczonego do skupu złomu co do jego wagi i rodzaju, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika w sposób jednoznaczny aby złom dostarczany przez oskarżonego nie odpowiadał wadze i rodzajowi złomu wynikających z kwitów wagowych,

b) w zakresie dotyczącym czynów opisanych w pkt X, XI, XII, XIII, XIV, XV zaskarżonego wyroku polegający na niesłusznym uznaniu jakoby oskarżony M. M. pełnił rolę organizatora przestępnych czynów, podczas gdy z zeznań świadków, co do których zapadły prawomocne rozstrzygnięcia nie wynika bezsprzecznie, aby oskarżony zlecał określone w wyroku czynności – wszystkie twierdzenia świadków to jedynie domysły i przypuszczenia, które nie znajdują pokrycia w rzeczywistości,

c) w zakresie dotyczącym ustalenia rzeczywistej wysokości szkody wyrządzonej czynami wskazanymi w pkt X, XI, XII, XIII, XIV, XV zaskarżonego wyroku polegający na błędnym określeniu wysokości szkody, a co za tym idzie niewłaściwym oszacowaniu wartości obowiązku naprawienia szkody poprzez ustalenie rozmiarów szkody na

podstawie przypuszczeń, domysłów świadków którzy nie potrafili wskazać jaka była waga złomu i jego rodzaj, który rzekomo dostali od M. M., a który zostawili w skupie złomu,

2) obrazę przepisów postępowania:

a) art. 4 kpk, 7 kpk, 92 kpk oraz art. 410 kpk poprzez niekonsekwentne i pozostające w sprzeczności z rzeczywistym stanem rzeczy uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują w części na wiarę, podczas gdy oskarżony konsekwentnie zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i postępowania sądowego odmawiał składania wyjaśnień,

b) wybiórczą i w istocie dowolną ocenę zeznań świadków dotyczących rzekomego udziału oskarżonego w przestępstwie i wyprowadzenie wniosku, że oskarżony M. M. przekazał nie należący do niego złom do punktu skupu w ilości nie odpowiadającej rzeczywistej wadze złomu, podczas gdy żaden ze świadków nie był w stanie wskazać jaka była waga rzekomo otrzymanego od oskarżonego złomu ani jego rodzaj, stwierdzenia świadków to jedynie przypuszczenia i domysły które Sąd Orzekający uznał za wartościowy materiał dowodowy,

c) art. 410 kpk oraz 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk poprzez nienależyte rozważanie zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie jednostronnych ustaleń faktycznych w oparciu o wybiórcze potraktowanie zebranych dowodów oraz sporządzenia uzasadnienia wyroku bez należytego wskazania stanu faktycznego w zakresie strony przedmiotowej i podmiotowej czynów zarzucanych oskarżonemu, a także ich kwalifikacji prawej poprzez uznanie, że M. M. dopuścił się czynów opisanych w pkt X, XI, XII, XIII, XIV, XV wyroku podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika jednoznacznie aby oskarżony uczestniczył w procederze. Sąd ustalił udział oskarżonego jedynie na podstawie domysłów świadków co do których zapadły prawomocne rozstrzygnięcia,

d) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, polegającą na wydaniu wyroku skazującego wbrew zasadzie in dubio pro reo, obiektywizmu i prawdy materialnej, z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnieniu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego M. M., poprzez to, że Sąd uznał go za winnego czynów opisanych w punktach X, XI, XII, XIII, XIV, XV wyroku, mimo, iż żaden dowód nie pozwalał na bezsprzeczne stwierdzenie, że M. M. uczestniczył w procederze, a co więcej przekazywał do sprzedaży złom w ilości innej niż ta wskazana na kwitach wagowych.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego M. M. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- uniewinnienie M. M. od zarzucanych mu czynów;

ewentualnie o:

- jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego skierował do Sądu odpowiedź na apelację obrońcy oskarżonego G. S. oraz odpowiedź na apelację obrońcy oskarżonego M. M.. Wniósł w nich o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uznania odpowiednio oskarżonego G. S. i M. M. za winnego zarzucanych im czynów, tj. popełnienia występków z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty Skarżących zmierzające w kierunku wzruszenia wyroku Sądu Rejonowego tak w części skazującej G. S. i M. M. za przypisane im przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, jak i w części uniewinniającej oskarżonego Ł. M. nie są zasadne. Apelacje tak obrońców oskarżonych G. S. i M. M., jak i Prokuratora w zakresie wszystkich postawionych zarzutów jako oczywiście bezzasadne nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, w czasie którego zgromadzony materiał dowodowy poddał wnikliwej i szczegółowej ocenie, co przedstawił

w treści pisemnego uzasadnienia. Na podstawie zebranego i ocenionego materiału dowodowego wyciągnął trafne wnioski tak co do sprawstwa jak i zawinienia oskarżonych G. S., M. M. i A. O.. Słusznie również Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego Ł. M. od popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu.

Podkreślić w tym miejscu także należy, że Sąd Rejonowy zapoznał się ze wszystkimi dowodami, jakie ujawnione zostały w toku rozprawy, rozważył je wszystkie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Sąd Odwoławczy zbadał tę ocenę, w oparciu także o krytykę przedstawioną w skargach apelacyjnych, nie znajdując podstaw do jej zakwestionowania. Przedmiotowe skargi odwoławcze nie przedstawiły bowiem żadnych tego rodzaju argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć zasadność stanowiska wyrażonego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnośnie szczegółowych zarzutów podniesionych przez Skarżących zauważyć należy w zakresie zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych przypomnienia wymaga, że generalne zasady procedowania w procesie karnym nakazują organom badać oraz uwzględnić wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk). Jest to jednocześnie wyraz postulatu procesowego, by ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie (art. 2 § 2 kpk). W postępowaniu jest to osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału - po prawidłowym ujawnieniu go w procesie - stanie się następnie przedmiotem rozważań sądu (wyrok SN z 10 stycznia 2008 roku, sygn. akt III KK 326/07, LEX nr 359599). Podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu (art. 92 kpk), zaś podstawę wyroku może stanowić całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 kpk). Oznacza to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może prowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Naruszenie art. 410 kpk może więc polegać na oparciu wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, albo pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów (postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2006 roku, sygn. akt III KK 372/06, OSN w SK 2006, nr 1, poz. 2450). Na żadną z takich sytuacji Skarżący nie wskazują. Dokonanie zaś ocen nie jest obrażą tego przepisu (wyrok SA w Krakowie z dnia 29 grudnia 2006 roku, sygn. akt II AKa 223/06, KZS 2007, nr 2, poz. 42). Skoro art. 410 kpk obliguje jedynie do rozważenia i uwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, to zagadnienie oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych w ogóle nie należy do zakresu normatywnego tego przepisu (postanowienie SN z dnia 5 maja 2006 roku, sygn. akt III KK 351/05, LEX 182994). Artykuł 410 kpk nie może być bowiem rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdyż z różnych dowodów wynikają często wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeśli Sąd je rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 kpk (wyrok SA w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II AKa 55/07, KZS 2007, nr 5 poz. 44). Sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek, dokonania oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 kpk), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygnięcia wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 grudnia 2006 roku, II AKa 333/06, LEX 211745). Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). Z tego obowiązku Sąd Rejonowy w pełni się wywiązał.

Sąd odwoławczy nie może samodzielnie, zastępując Sąd pierwszej instancji, dokonywać ustaleń stanu faktycznego ani domyślać się faktów będących podstawą rozstrzygnięcia. Ustaleń tych faktów dokonał bowiem Sąd pierwszej instancji. Uzasadnienie wyroku tego Sądu przedstawia jego stanowisko. Zawarta zaś w uzasadnieniu ocena dowodów nie sprowadza się do ich streszczenia. Sąd dostrzega istnienie sprzeczności między poszczególnymi dowodami, co

sygnalizuje w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a następnie starannie i dokładnie wyjaśnia, na których z nich się oparł i dlaczego oraz z jakich powodów inne odrzucił. Określony w art. 424 § 1 kpk obowiązek wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych został w realiach niniejszej sprawy przez Sąd Rejonowy spełniony. Sąd ten czyniąc ustalenia faktyczne nie ograniczył się do arbitralnego stwierdzenia, że z dwóch sprzecznych ze sobą dowodów wybiera jeden z nich i temu tylko daje wiarę, ale wskazał dlaczego, szczegółowo to argumentując. W realiach niniejszej sprawy, zważywszy na treść wszystkich zebranych w sprawie dowodów oraz treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie można zgodzić się z zarzutem Skarżącego oskarżonego, że Sąd Rejonowy subiektywnie i wybiórczo odniósł się do zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień oskarżonych G. S. i M. M., którzy kwestionują sprawstwo tak zarzucanych im aktem oskarżenia, jak i przypisanych im czynów, bezkrytycznie przyjął natomiast zwłaszcza zeznania świadków, pomimo iż te pozostają w jawnej sprzeczności z innymi dowodami. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazuje na logiczne powiązanie poszczególnych dowodów z określonymi okolicznościami faktycznymi, które wymagały udowodnienia. Sąd orzekający z taką samą wnikliwością ocenia dowody, które odrzuca, jak i dowody, na których opiera wyrok. Na koniec podkreślić należy, że Sąd Rejonowy również wskazuje, którym z dowodów oraz w jakich fragmentach dał wiarę i dlaczego, a także przytacza w szczególności powody, które zdecydowały o odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonych G. S. i M. M., pozostającym w sprzeczności zwłaszcza w zestawieniu z obdarzonymi wiarą zeznaniami świadków. W związku z powyższym nie ma mowy w realiach niniejszej sprawy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk.

Całkowicie chybiony jest podniesiony w apelacjach obrońców oskarżonych zarzut naruszenia przepisów postępowania wyżej wskazanych, ale także obrazy art. 5 § 2 kpk. Wyrażona w treści art. 5 § 2 kpk zasada *in dubio pro reo* jest adresowana do organów postępowania karnego. Oznacza to, że do jej naruszenia dochodzi jedynie wówczas, gdy ów organ - mimo dostrzeżenia nie dających się usunąć wątpliwości - nie rozstrzyga ich na korzyść oskarżonego. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu Sądu I instancji nie wskazuje na to, by wyrokując w tej sprawie powziął on nie dające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 kpk. Sytuacja, w której to Skarżący reprezentujący stronę procesową, a nie organ postępowania, wskazują na rzekome wątpliwości, nie mieści się w dyspozycji art. 5 § 2 kpk. Sygnalizowane przez nich wątpliwości winny więc być oceniane przez pryzmat zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, bądź też obrazy przepisu art. 7 kpk. Zarzuty te są także podnoszone. Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada *in dubio pro reo*, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonej. Tak, więc wątpliwości te muszą zaistnieć po stronie sądu, np. poprzez wskazanie alternatywnej wersji zdarzenia, a nie po stronie obrońców oskarżonych, którzy realizując prawo do obrony mogą przedstawiać w taki sposób fakty i ich ocenę, aby powątpiewać w winę oskarżonych. Tak jest również w realiach niniejszej sprawy. Obrońcy wskazują, bowiem w apelacjach głównie na okoliczności, które miały stwarzać wątpliwości, co do winy oskarżonych. Natomiast Sąd Rejonowy dostrzega i bada wyjaśnienia oskarżonych, a w szczególności ich odmienną treść. Do tych wyjaśnień ustosunkowuje się w pisemnym uzasadnieniu. W przedmiotowej sprawie Sąd orzekający w I instancji takich wątpliwości nie miał, co wyraźnie wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 kpk, bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego.

Nie mają Skarżący także racji, gdy twierdzą, że dokonana ocena dowodów, narusza art. 7 kpk, a więc jest oceną dowolną. Przecież z uzasadnienia wyroku w sposób jasny, precyzyjny i logiczny wynika w jakiej części wyjaśnienia oskarżonego są wiarygodne, a w jakim zakresie i z jakiego powodu nie zostały obdarzone wiarą. Skarżący kwestionuje tę ocenę, ale nie podał jakiegokolwiek elementu, który by mógł prowadzić do wniosku, że taka ocena jest sprzeczna z logiką, czy życiowym doświadczeniem. Twierdzeniu powyższemu przeczą bowiem pisemne motywy zaskarżonego wyroku, których lektura wskazuje, iż Sąd Rejonowy w oparciu o prawidłową, bo zgodną z wymogami przepisu art. 7 kpk, ocenę materiału dowodowego wywiódł trafne wnioski co do winy i zamiaru oskarżonych odnośnie do

przypisanych im występów z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Przypomnienia wymaga także w tym miejscu, że zasada wyrażona w art. 7 kpk nakazuje sądowi, by oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Nie oznacza to jednak, by dowody należało oceniać bez uwzględnienia ich wzajemnego kontekstu, czego w istocie rzeczy domagali się autorzy apelacji.

Zarzuty stawiane przez Skarżących należy ocenić jako całkowicie subiektywne. Należy bowiem podkreślić, że uznanie oskarżonych za winnych przypisanych im czynów, jakkolwiek może być dla uważających się za niewinnych oskarżonych dotkliwie i w sensie subiektywnym niesprawiedliwe, to jednak nie przesądza o wystąpieniu błędów w procedowaniu przez Sąd orzekający i nie może zastąpić merytorycznych i rzeczowych argumentów o zasadności bądź niezasadności zarzutów podnoszonych w apelacjach.

Reasumując omówione powyższej szczegółowo zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania zauważyć należy, iż wszystkie sprowadzić można do kwestionowania oceny zgromadzonego materiału dowodowego i pełności jej prezentacji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skarżący zdają się zapominać, iż prawem i powinnością sądu orzekającego jest rozważyć całość materiału dowodowego, ale zarazem, oprzeć rozstrzygnięcie na tych dowodach, które oceni jako wiarygodne, nawet jeśli są one dla oskarżonych niekorzystne. Nie można czynić zarzutu z samego tylko uznania określonych dowodów za wiarygodne i odmówienia tej cechy innym, gdyż wartościowanie dowodów stanowi prerogatywę Sądu orzekającego. Nie można zapominać o tym, że wysnucie wniosków o winie lub niewinności oskarżonych w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy zależy wyłącznie od przekonania wewnętrznego sądu orzekającego. Sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich podstawie uczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz w sposób należyty wykazał winę tak oskarżonego G. S., jak i M. M. odnośnie popełnienia przypisanych im czynów z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. W realiach niniejszej sprawy oskarżeni składając wyjaśnienia w zasadniczej części zakwestionowali przebieg ocenianych przez Sąd zdarzeń. Jednakże Sąd Rejonowy kwestie te bardzo skrupulatnie i dokładnie przeanalizował, podając w uzasadnieniu orzeczenia dlaczego wyjaśnienia oskarżonych nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu, iż ocena tegoż materiału dowodowego jest tendencyjna i wybiórcza. Przeciwnie, Sąd Rejonowy dołożył wszelkich starań, by zweryfikować prawdziwość zeznań świadków i wyjaśnień złożonych przez oskarżonych. Wbrew zarzutom Skarżących, niekorzystne dla oskarżonych ustalenia faktyczne uwzględniały całokształt zgromadzonego materiału dowodowego i logicznie wynikały z treści przeprowadzonych dowodów. Uporządkowana i przekonująca argumentacja Sądu I instancji jednoznacznie wyklucza zasadność zarzutu przekroczenia granic wyznaczonych zasadą swobodnej oceny dowodów. Wbrew twierdzeniom Skarżących w postępowaniu przed Sądem I instancji, nie pominięto żadnego istotnego, z punktu widzenia ustaleń faktycznych dowodu, czy źródła dowodowego. W świetle powyższych okoliczności dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie przekształciła się w dowolną, a pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, bowiem została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz co należy podkreślić została wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 kpk).

Drugi z podniesionych zarzutów, a sformułowany jako 1. w apelacji obrońcy oskarżonego M. M. ma niewątpliwie charakter wtórny, albowiem oparty jest na założeniu, że wadliwość ustaleń faktycznych jest efektem niewłaściwej, dowolnej oceny dowodów. Tymczasem jak już wyżej wykazano, ocena dowodów nie była wadliwa. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, ustalając stan faktyczny na podstawie całokształtu ujawnionego i ocenionego z zachowaniem rygorów z art. 7 kpk materiału dowodowego. Również wysnuł słuszne wnioski w zakresie sprawstwa i zawinienia oskarżonego przypisując mu popełnienie czynów zabronionych określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Tym prawidłowym ustaleniom i ocenie materiału dowodowego Skarżący przedstawia własną ocenę materiału dowodowego, nie wskazując żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby uzasadniać twierdzenie o błędności poczynionych ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych M. M.

czynów, poza z jednej strony powoływaniem się na wyjaśnienia oskarżonego, którym Sąd odmówił dania wiary – co szczegółowo uzasadnił, z drugiej zaś strony negowaniem zeznań świadków, które Sąd obdarzył walorem wiarygodności. W ugruntowanym orzecznictwie sądowym wypowiedziana jest teza, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 roku, sygn. akt I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58, wyrok SA w Poznaniu z dnia 6 lipca 1995 roku, sygn. akt II AKr 182/95, OSN Prok. i Pr. 1996, nr 2 - 3, poz. 24, wyrok SA w Łodzi z dnia 6 października 2000 roku, sygn. akt II AKa 138/00, OSN Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 28, wyrok SA w Łodzi z dnia 10 maja 2001 roku, sygn. akt II AKa 80/01, Prok. i Pr. Dodatek Orzecznictwo 2002, nr 11, poz. 27). Sama zaś możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji, a w zasadzie jedynie na wyjaśnieniach oskarżonych, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zatem w takiej sytuacji należy ustalić, czy Sąd Rejonowy nie popełnił błędu logicznego, tj. czy wysnute z dowodów wnioski są zgodne z zasadami logiki i życiowego doświadczenia. W tym kontekście Skarżący nie przedstawia żadnego argumentu na zaistnienie takiego błędu, a błędu takiego nie znajduje również Sąd Okręgowy.

Końcowo należy wyrazić zapatrywanie, iż w zgromadzonym i ocenionym przez Sąd Rejonowy materiale dowodowym nie może być kwestionowana kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonym czynów. Ocenie dowodów w przedmiotowej sprawie zaprezentowanej przez Sąd Rejonowy również nie można zarzucić, by w sposób istotny, pociągający za sobą potrzebę korekty, naruszyła którąkolwiek z dyrektyw sądowego stosowania sankcji karnych. Zauważyć należy, że kary tak jednostkowe jak i łączne wymierzone oskarżonym uznał sąd odwoławczy za sprawiedliwe, bowiem zasłużone i celowe. Sąd I instancji prawidłowo rozważył i uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i zasadami wymiaru kar, a granice uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw. Wymierzając kary za przypisane oskarżonym czyny Sąd Rejonowy wziął zatem pod uwagę oraz w stopniu adekwatnym uwzględnił stopień winy oskarżonych, stopień społecznej szkodliwości ich czynów, okoliczności obciążające i łagodzące oraz cele prewencji indywidualnej i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzone oskarżonym kary łączne, jak i orzeczone wobec nich kary jednostkowe, realizując dyrektywy wymiaru kary, o jakich mowa w art. 53 kk, nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne. Podobnie, gdy chodzi o podstawy orzeczonych na podstawie art. 46 § 1 kk środków karnych oraz zastosowanych środków probacyjnych. Zachowania oskarżonych naruszających w sposób zawiniony normy sankcjonowane i naruszających porządek prawny muszą spotkać się z właściwą reakcją w postaci zastosowania sankcji karnej, a takimi są rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego zawarte w zaskarżonym wyroku i brak jest podstaw do uznania ich jako rażąco niesprawiedliwych.

Odnosząc się do zarzutu apelacji Prokuratora zarzucającego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał polegać na uznaniu, iż Ł. M. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym wyjaśnienia oskarżonego A. O., wyjaśnienia złożone przez Ł. M. prowadzą do wniosku, iż oskarżony Ł. M. swym działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego wart. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, zauważyć należy, iż Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie jego poprawnej i wyważonej oceny w zakresie braku dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonemu Ł. M. popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, mającego polegać na tym, że oskarżony w okresie od 1 stycznia 2011 r. do dnia 5 grudnia 2011 r. w R. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz G. S., wprowadzając w błąd pracowników f-my (...) Sp. z o.o. przy sprzedaży dostarczonego do skupu złomu co do jego wagi i rodzaju w postaci: aluminium o wadze 275,3 kg, brązu o wadze 40 kg, miedzi o wadze 193,5 kg, stali o wadze 661 kg, mosiądzu o wadze 16 kg, silników elektrycznych o wadze 21 kg, akumulatorów o wadze 102 kg oraz chromoniklu o wadze 60 kg, przy czym fakt dostarczenia w/w złomu nie miał miejsca przez co doprowadził Sp. z o.o. (...) z/s R.,

ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9.087,84 zł, kosztami procesu w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

Z faktu, że oskarżony Ł. M. przyznał się do popełnienia czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, nie można wywodzić skutków, jak chce Skarżący i „sprostować w opisie czynu oszustwa omyłkę pisarską, która nie dotyczyła tak istotnych okoliczności, jak czas, miejsce oraz przedmiot przestępstwa”. Rację ma w tej mierze Sąd I instancji, że wniesiony i następnie popierany przez oskarżyciela publicznego akt oskarżenia zakreślał granice postępowania sądowego. Proponowana przez Prokuratora „korekta opisu czynu” stanowiłaby naruszenie zasady skargowości, albowiem wcale nie jest oczywistym, że oskarżony Ł. M. popełnił zarzucany mu czyn. Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu Rejonowego wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że poprzez zmianę opisu czynu nie można dokonać zmiany istoty zarzucanego aktem oskarżenia czynu. Do tego natomiast musiałoby dojść, gdyby zamiast czynu zarzuconego Ł. M. aktem oskarżenia, który miał być popełniony wspólnie i w porozumieniu z M. P. i G. S. poprzez wprowadzanie w błąd pracowników (...) Sp. z o.o., co do wagi i rodzaju metali kolorowych szczegółowo w zarzucie wskazanych i doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 9.087, 84 zł, Sąd przypisał temu oskarżonemu czyn popełniony wspólnie z A. O. i G. S. polegający na wprowadzeniu w błąd pracowników (...) Sp. z o.o. poprzez fikcyjne zawyżenie wagi przyjmowanego złomu stalowego, akumulatorów, silników i innych oraz doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wprawdzie czas popełnionych czynów zakreślony jest w obu czynach jednakowym przedziałem temporalnym, to jednak na poszczególne – ten zarzucony aktem oskarżenia i ten, „oczywiście popełniony” - czyny ciągle składały się odrębne zachowania mające miejsce jednostkowo w różnym czasie. Sam zaś fakt zmiany przedmiotu czynności wykonawczej, osób uczestniczących w realizacji znamion czynu zabronionego i czasu poszczególnych zachowań, nawet przy zachowaniu tożsamości pokrzywdzonego, sprawia że zdarzenie historyczne opisane w kacie oskarżenia jest innym zdarzeniem faktycznym, niż czyn, którego popełnienie jest wskazane w apelacji Prokuratora jako oczywiste. Brak tożsamości czynów wyklucza przypisanie oskarżonemu Ł. M. czynu, który nie został mu zarzucony aktem oskarżenia. Podkreślić należy, że granice oskarżenia wyznacza zdarzenie opisane przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, nie zaś zastosowane przez niego kwalifikacje prawne. Przedmiotem rozpoznania jest zawsze czyn rzeczywisty, czyli zdarzenie faktyczne i obiektywne.

W toku rozprawy Prokurator nie podjął czynności w trybie art. 399 kpk, a jedynie taka sytuacja procesowa, przy spełnieniu wszystkich wymienionych w tym przepisie warunków, pozwalałaby Sądowi Rejonowemu na wyjście poza pierwotnie zakreślone granice oskarżenia. Takich czynności oskarżyciel publiczny nie podjął, a podnoszone w apelacji propozycje prowadzą do rażącego naruszenia zasady skargowości. Zarzut apelacji jako oczywiście bezzasadny musiał być odrzucony.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków podnoszonych w apelacjach Skarżących, na podstawie art. 437 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne. Korzystając zaś z dyspozycji art. 624 § 1 kpk w związku z art. 634 kpk Sąd zwolnił oskarżonych G. S. i M. M. od obowiązku zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że ich uiszczenie z uwagi na ich sytuację majątkową i rodzinną byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe, w tym zakresie poniesionymi wydatkami, podobnie i wydatkami związanymi z apelacją Prokuratora, zgodnie z art. 636 § 1 kpk, Sąd obciążył Skarb Państwa.